

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Jeg drømte

Citation: Drachmann, Holger: "Jeg drømte", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann03tom-shoot-workid54844/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Bøn.

Lær mig at blive en Mand,
 Haardt prøvede Hav!
 Jeg hviler mig her ved din Strand,
 Lyttende til dine Sange.
 Vel har jeg hidtil holdt Stand,
 Og ingen tør kalde mig bange;
 Dog var jeg svag nok ibland'.
 Luft Du nu ud mine Sange; ---
 Lær mig at blive en Mand.

Lær mig at kæmpe, utrættet som Du ---
 Men ikke med altfor meget Bulder.
 Hver Gang med opspilet Mund Du ruller
 Og truer og raaber: nu kommer jeg, nu!
 Saa trækker jeg tavs paa min Skulder.
 Din evige Ungdom, din evige Styrke,
 Den vil jeg hædre og den vil jeg dyrke;
 Men Braget, hvormed Du i Striden bryder,
 Tillad mig, o Hav, som Svaghed jeg tyder.

Lær mig at blive Dig lig,
 Dybttrullende Hav!
 Stedse med Lavhed i Krig,
 Lyttende til dine Sange.
 Løft mig for Storhed en Flig,
 Lad, om end glimtvis, mig fange
 Udsigten, straalende rig,
 Bort mod de evige Sange; ---
 Lær mig at blive Dig lig!

Jeg drømte:

Jeg drømte, jeg sank til Havets Bund.
 Det sortned for Øjet, det slog om min Mund.

Det larmed som sydende Damp for mit Øre,
 Jeg kunde mit eget Angstraab ej høre.

Saa tav det aldeles, blev ganske tyst;
 Det skinned omkring mig dæmpet lyst.

Jeg følte mig for; paa Bunden jeg laa.
 Jeg tænkte paa dem, som var oven paa.

Den kære Sol, og Himmelens Blaa,
Og Menneskebørnene store og smaa;

Bøndernes Marker, og Fiskernes By,
Kirken den gamle, og Kroen den ny;

Hele det brogede Menneskespil
Af Folk, som handler, og Folk, som ser til:

Jeg fik en saa sugende Længsel mod alt,
Jeg vilde derop igen med Gevait.

Jeg syntes, der var saa dejligt paa Jorden. —
Saa svømmede Fiskene frem i Orden.

Først kom Torsken, og saa kom en Flynder,
Og saa kom Hajen, den gamle Synder.

Fisk efter Fisk forbi mig hen.
Jeg kendte dem oppe fra Jorden igen.

Torsken er Torsk, ikvor den gaar.
Og Jordens Døjlighed led et Skaar.

Jeg bøjed mit Hoved, jeg drog et Suk.
Og Vandet bobled med klagende Kluk.

Da strøg der en Haand hen over min Pande:
Velkommen til mine Riger og Vandet!

Haanden var blød, og Stemmen var blød.
En Kvinde hælded sig op mod mit Skød.

Med Øjne saa trofaste, glæde og graa
Smilende gennem min Sjæl hun saa'.

Du frygter? taledes Blikket blidt.
Du har dog længtes herved saa tidt;

Naar Solen sank bag den blaaende Strand,
Jeg saa' Dig saa ofte, Du hjemløse Mand.